

## Arrest

nr. 334 118 van 9 oktober 2025  
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. HARDY  
Rue de la Draisine 2/004  
1348 LOUVAIN-LA-NEUVE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

### DE WND. VOORZITTER VAN DE IV<sup>de</sup> KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Colombiaanse nationaliteit te zijn, op 9 oktober 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 11 september 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 augustus 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 september 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat V. FONTAINE, die loco advocaat J. HARDY verschijnt.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

#### ***A. Feitenrelaas***

*U, (...), verklaart de Colombiaanse nationaliteit te bezitten. U bent geboren in het dorp Puerto Rico, departement Caqueta (Colombia) op (...). Daar bracht u ook het grootste deel van uw leven door, tot ongeveer zes maanden voor uw vertrek uit Colombia. Dat half jaar bracht u door in de hoofdstad Bogota. Nadat u het middelbaar had afgerond, werkte u enige tijd als kassierster en vervolgens begon u samen met uw zus J.(...) M.(...) een groentewinkel uit te baten. Uw halfzus F.(...) is getrouwd met Y.(...) L.(...) T.(...)(CG-nummer (...)) en O.V.-nummer (...).*

In 2015 kwam Y.(...) op bij de verkiezingen voor de Partido de la U, en raakte verkozen als gemeenteraadslid. De nieuwe burgemeester van Puerto Rico genoot politieke steun van de FARC. Y.(...) verzeilde zo in de oppositie. Hij werkte daarvoor samen met uw oom, F.(...) C.(...), die 'personero' (ombudsman of afgevaardigde) was binnen de gemeente. F.(...) bracht onregelmatigheden bij de publieke aanbestedingen aan het licht, en Y.(...) bracht dat ter sprake in de gemeenteraad. Er werd klacht ingediend wegens corruptie en de aanbesteding is stilgelegd. Op 24 december 2017 werd F.(...) C.(...) doodgeschoten voor zijn woning. Het gerechtelijk onderzoek wees in de richting van de entourage van de burgemeester van Puerto Rico. R.(...), een broer van F.(...) en dus een andere oom van u, volgt het onderzoek van dichtbij op. Het parket is erin geslaagd om drie verdachten van de moord op F.(...) te identificeren. De morele dader en de feitelijke dader werden opgepakt; de bestuurder van het vluchtvoertuig bleef op vrije voeten. Na drie maanden voorhechtenis werden de twee verdachten vrijgelaten. Sindsdien zijn ze spoorloos.

Kort nadien kwam er een nieuwe onderzoekspiste aan het licht: volgens medestanders van de FARC was de werkelijke dader van de moord op F.(...) C.(...) ene "C.(...) C.(...)". C.(...) C.(...) zelf hield vol dat hij bij de moord niet betrokken was, en dat hij de opdracht had gekregen om het moordwapen te vervoeren naar de mannen die het openbaar ministerie eerder had gearresteerd op verdenking van de moord. Om die personen te beschermen, probeerde men de moord nu in de schoenen van C.(...) C.(...) te schuiven. Die weigerde evenwel om de schuld op zich te nemen en zei tegen R.(...) dat hij getuigenissen zou afleggen. Toch nam hij daarna de vlucht. Blijkbaar wist men zijn familie te overtuigen dat het veilig was om terug te keren naar Puerto Rico, op voorwaarde dat Cesar gewoon zijn mond zou houden. C.(...) C.(...) keerde terug naar huis, en werd op 15 juli 2018 doodgeschoten. Getuigen verklaren dat een lid van de FARC, alias "El Duende", de dader was.

Toch werd uw neef F.(...) L.(...) V.(...) C.(...) in december 2018 opgepakt op verdenking van de moord op C.(...) C.(...). F.(...) was echter zijn dienstplicht aan het doen en kon aan de hand van videobeelden, documenten en getuigenverklaringen aantonen dat hij de dag van de moord een alibi had: hij was op een legerbasis aanwezig.

Rond dezelfde tijd besloot Y.(...) dat het te gevaarlijk werd in Colombia, en hij trok in december 2018 naar Ecuador. Zijn volwassen dochter vergezelde hem. In Ecuador hadden ze een tijdelijke verblijfsvergunning. Een jaar later, in december 2019, keerden Y.(...) en zijn dochter terug naar Puerto Rico.

In tussentijd, op 17 juli 2019, kreeg uw oom E.(...) een waarschuwing van iemand van het FARC dat zijn dochter Angie vermoord zou worden, omdat zij de locatie van een van de verdachten van de moord op F.(...) had verklikt aan de autoriteiten.

Kort na zijn terugkeer kreeg Y.(...) opnieuw te maken met een poging tot intimidatie. Hij reisde op 04 maart 2020 met zijn zoon en dochter naar België en diende op 09 maart 2020 een verzoek om internationale bescherming in. Op 09 november 2020 werd hem de Vluchtelingenstatus toegekend.

U was zelf te weten gekomen in mei 2020 dat men in uw regio de verdachtmaking blijft rondstrooien dat uw familie verantwoordelijk is voor de moord op C.(...) C.(...). Op 15 september 2020 kwam een verdachte man in uw winkel vragen of u en uw zus verwant zijn aan F.(...) en Y.(...), en dat jullie moesten ophouden met "rond te kloten". Jullie besloten dat het beter zou zijn om de winkel op te doeken, en begonnen met het innen van de schulden van enkele vaste klanten.

Op een zekere nacht zijn onbekenden alle ruiten van jullie huis komen inslagen. Jullie begonnen een vertrek uit Colombia voor te bereiden. Uw jongste zus J.(...) kon geen toestemming krijgen van de vader van haar kinderen om die mee te nemen naar België. Zij kon daarom niet weg uit Colombia. Jullie moeder bleef bij haar. Zelf reisde u samen met F.(...) naar de hoofdstad Bogota met de bedoeling daar op 22 april 2021 het vliegtuig naar België te nemen. Vanwege de COVID-pandemie bleek dat echter niet langer een mogelijkheid. Jullie vonden onderdak bij een kennis en stapten op 11 mei 2021 naar de autoriteiten voor hulp, en kregen financiële ondersteuning. In augustus 2021 werd er een dreigbrief voor jullie achtergelaten en vroeg de huisbaas dat jullie zouden vertrekken. Jullie wisten tijd te rekken en toen bleek dat het vliegverkeer naar Europa hervat was, kochten jullie een vliegtuigticket naar België. Jullie vertrokken samen op 05 oktober 2021, en u en uw zus dienden op respectievelijk 11 en 21 oktober 2021 een **eerste verzoek om internationale bescherming** in bij Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ).

Op 22 oktober 2022 werd F.(...) de vluchtelingenstatus toegekend.

*In Colombia zet uw oom R.(...) door met zijn pogingen om de waarheid boven water te krijgen. Hij rijdt rond in een gepantserde auto en wordt beschermd door lijfwachten. Als burgeractivist blijft hij ook onderzoek voeren naar corruptie in de gemeente Puerto Rico.*

*U vreest bij terugkeer naar Colombia te zullen worden vermoord.*

*Ter ondersteuning van uw eerste verzoek hebt u volgende documenten neergelegd: uw paspoort, uw Colombiaanse identiteitskaart, uw geboorteakte, enkele opmerkingen over de Vragenlijst CGVS die bij DVZ werd opgemaakt, een bundel fotokopieën van documenten van uw oom R.(...), een foto van een dreigbrief die jullie in Bogota hebben gekregen, een kopie van een attest van ontheemding in Colombia, een kopie van een bevestigingsbrief van uw oom R.(...), een kopie van een aanvraag voor humanitaire hulp in Bogota, kopieën van reisdocumenten, en een kopie van een attest van Vluchtelingenstatus van uw halfzus F.(...).*

*Op 31 juli 2023 nam het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.*

*U diende bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) beroep in tegen deze weigeringsbeslissing. Met arrest nr. 300 313 van 19 januari 2024 bevestigde de RvV de weigeringsbeslissing van het CGVS. U ging niet in cassatie tegen deze beslissing.*

*Zonder dat u België hebt verlaten diende u op 08 maart 2023 een **tweede** verzoek om internationale bescherming in. U baseert dit tweede verzoek op uw seksuele geaardheid en vreest bij terugkeer naar Colombia dat u opnieuw zou moeten verbergen wie u werkelijk bent om verbaal en fysiek geweld te vermijden. Meer in bijzonder vreest u als deel van de LGBTQ-gemeenschap gevisieerd te worden door de guerrillagroepen in Colombia. Ter ondersteuning van uw verzoek legde u volgende documenten neer: screenshots van Whatsappberichten, foto's van pamfletten, berichtgeving en rapporten over de situatie van de LGBTQ-gemeenschap in Colombia, en een begeleidende email van uw advocaat.*

*Op 21 juni 2024 werd uw tweede verzoek ontvankelijk verklaard.*

*Op 25 juni 2024 liet u via e-mail nog vijf extra documenten over de situatie van de LGBTQ-gemeenschap in Colombia toevoegen aan uw dossier.*

## **B. Motivering**

*Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw eerste verzoek om internationale bescherming géén bijzondere procedurele noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen.*

*Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén bijkomende elementen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen.*

*Bijgevolg blijft de vorige beoordeling onverkort gelden en kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.*

***Er dient te worden besloten dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.***

*U verklaart de Colombiaanse nationaliteit te hebben en vervolging te vrezen omwille van uw seksuele geaardheid. Het CGVS trekt uw seksuele geaardheid niet in twijfel, doch benadrukt dat het loutere feit te behoren tot de LGBT-gemeenschap in Colombia op zich niet voldoende is om in uw hoofdte een nood aan internationale bescherming aannemelijk te maken. Doorheen uw verklaringen hebt geenszins een persoonlijke en concrete vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk gemaakt.*

***Uit de COI Focus Colombia: seksuele minderheden en transgenders van***

16 februari 2023, beschikbaar op [https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi\\_focus\\_colombia\\_seksuele\\_minderheden\\_en\\_transgenders\\_20230216.pdf](https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombia_seksuele_minderheden_en_transgenders_20230216.pdf) blijkt weliswaar dat er in de Colombiaanse maatschappij sprake is van discriminatie en geweldplegingen ten aanzien van seksuele minderheden en transgenders, alsook dat ook de autoriteiten zich hier schuldig aan kunnen maken.

Echter, uit dezelfde informatie blijkt eveneens dat wat betreft het juridisch kader Colombia bij de meest progressieve landen in Latijns-Amerika hoort. Zo zijn relaties tussen mensen van hetzelfde geslacht niet strafbaar, hebben zij de mogelijkheid te huwen en genieten zij gelijke rechten inzake adoptie. Bovendien wordt nergens in de door Cedoca geraadpleegde bronnen melding gemaakt van eventuele gerechtelijke en/of politionele vervolging van LGBT omwille van hun seksuele geaardheid en/of omwille van hun genderidentiteit.

Leden van de LGBT-gemeenschap hebben de mogelijkheid te studeren en een professionele loopbaan uit te bouwen. Zij nemen deel aan het sociale-, ontspannings-, publieke en politieke leven. Meerdere Colombiaanse steden kennen bruisende LGBT-gemeenschappen, alsook zijn doorheen het land verscheidene ngo's actief die op een positieve manier bijdragen aan het publieke debat en wegen op de nationale regelgeving, de maatschappelijke aanvaarding van, en voor het vrijwaren van de rechten van LGBT-gemeenschap in Colombia. In grotere steden kunnen parades als de Gay Pride en demonstraties of andere feesten van de LGBT-gemeenschap zonder problemen plaatsvinden.

Wie zich bedreigd voelt door gendergerelateerd geweld kan zich wenden tot de Colombiaanse autoriteiten om bescherming te vragen, hoewel effectieve bescherming door de autoriteiten uiteindelijk niet altijd gegarandeerd is. Verder blijkt dat er in de Colombiaanse wetgeving meerdere wetten en artikels opgenomen zijn die erop gericht zijn om discriminatie op grond van seksuele geaardheid en/of genderidentiteit in heel diverse contexten tegen te gaan. Niettegenstaande uit de meeste geraadpleegde bronnen een paradox naar voren komt dat de beschermingsmechanismen niet altijd voldoende werken om geweld en discriminatie te voorkomen, blijkt echter dat het risico om blootgesteld te worden aan geweld en intimidatie veelal zal afhangen van de specifieke context.

Op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, kan bijgevolg niet a priori worden aangenomen dat ieder lid van de LGBT-gemeenschap in Colombia het risico loopt om het slachtoffer te worden van vervolging. Een individuele beoordeling van uw vraag naar internationale bescherming, waarbij u uw vrees voor vervolging in concreto dient aan te tonen, blijft dan ook noodzakelijk.

Er dient na uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS echter te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent aannemelijk te maken dat er in uw hoofdte een gegronde vrees voor persoonlijke vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat, aangezien de door u beschreven feiten en vrees onvoldoende zwaarwichtig zijn om als vervolging of ernstige schade te worden aangemerkt.

Wat betreft hetgeen u in het verleden in Colombia meemaakte, kunnen de feiten als volgt worden opgesomd: als minderjarige hebt u homofobie geweld ervaren van een klasgenoot, uw eigen familie, en mensen in het uitgaansmilieu (CGVS, p.5). Eens u volwassen was en zelf werkte, had u relaties met vrouwen die u weliswaar niet geheim hield maar toch ook niet onder de aandacht wilde brengen vanwege de negatieve reacties uit jullie omgeving: opmerkingen en beledigingen. Uw relaties bezweken meestal onder de druk van deze negatieve reacties en de daarbij horende spanningen (CGVS, p.5,13). U bent eenmaal ontslagen op uw werk omdat uw chef vond dat u er te mannelijk uitzag (CGVS, p.6). In Colombia had u altijd het gevoel dat u moest verstoppen wie u werkelijk bent, een gevoel dat u in België van u kon afwerpen (CGVS, p.6). In Colombia was er geen respect voor u (CGVS, p.12).

Het CGVS betwist niet dat u in Colombia in aanraking bent gekomen met verbaal of fysiek geweld, minachtende of beledigende reacties van anderen en zelfs een geval van homofobe discriminatie toen u kennelijk omwille van uw uiterlijk werd ontslagen op uw werk. Geen van deze uitingen van homofobie vormt echter een bedreiging van uw leven of fysieke integriteit en er kan aldus dan ook niet worden gesteld dat deze wijzen op vervolging of ernstige schade, hoe betreuenswaardig en verwerpelijk deze discriminatie op zich ook is. Het feit dat niet alle mensen even open staan t.o.v. homoseksualiteit en er veel machisme is in Colombia loopt op zichzelf niet op tot vervolging (CGVS, p.14). In die mate dat er een zekere vorm van minachtig of zelfs discriminatie heerst dient te worden opgemerkt dat dit onvoldoende zwaarwichtig is om als vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of als ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming, te worden beschouwd. Het loutere feit te kunnen worden nageroepen en beledigd is betreuenswaardig maar loopt op zichzelf niet op tot vervolging. Spot en discriminerende bejegening zijn zonder meer kwalijk te noemen, maar een discriminerende bejegening houdt op zich echter geen vervolging

*in vluchtelingenrechtelijke zin in. Er kan daarbij in deze geconcludeerd worden dat mogelijke gevallen van discriminatie ten aanzien van homoseksuelen binnen de Colombiaanse context in het algemeen niet beschouwd kunnen worden als een vervolging in de zin van de Conventie van Genève en dat geweld tegen de LGBTI-gemeenschap, hoewel aanwezig, zeker geen a priori vaststaand gegeven is voor alle openlijk homoseksuelen. Om te leiden tot een vervolging moeten de beroving van de rechten en de discriminatie van die aard zijn dat de gevreesde problemen zodanig systematisch en overweldigend zijn dat de basisrechten van de mens worden aangetast, wat u niet aantoont.*

*Wat betreft uw vrees in het geval van een toekomstige terugkeer naar Colombia stelt u dat u er niet even vrij zou kunnen zijn, en dat u door de maatschappij opnieuw gedwongen zou worden om te verbergen wie u bent (CGVS, p.7,15). Uit uw verklaringen blijkt echter niet dat u uw seksuele oriëntatie niet openlijk kon beleven, u had relaties, ging naar discotheken en nam deel aan het openbare leven. Dat u zelf liever terughoudend bent hierover kan aangenomen worden maar dit wil niet zeggen dat u niet als homoseksueel zou kunnen wonen in Colombia. U verklaart dat het u wel zorgen baart om terug te keren naar Colombia omdat homoseksuelen vermoord kunnen worden (CGVS, p.7). Het is evenwel zo dat er zich af en toe problemen voordoen, maar uw vrees is een veralgemening en niet geconcretiseerd. U toont niet aan dat u specifiek een risico loopt om vermoord te worden. U stelt zelf dat uw seksuele oriëntatie geen verband houdt met uw reden tot vertrek uit Colombia (CGVS, p.4). Het loutere feit dat u zich in algemene zin niet op uw gemak zou voelen, loopt niet op tot vervolging of ernstige schade. U bent een volwassen vrouw met ruime werkervaring, waardoor u logischerwijze in staat bent een eigen leven te leiden. Bovendien heeft u nog steeds contact met uw familieleden en vrienden (CGVS, p.9,10,11). Het valt vanzelfsprekend niet uit te sluiten dat u bij terugkeer naar Colombia te maken zou krijgen met gelijkaardige vormen van homofobie zoals u die in het verleden reeds kende, maar andermaal moet worden opgemerkt dat die geenszins dermate zwaarwichtig van aard zijn dat er sprake is van past persecution.*

*Voor de volledigheid dient nog te worden opgemerkt dat u vasthoudt aan uw verklaringen uit uw eerste verzoek om internationale bescherming en dus aan de toen door u beweerde vluchtaanleiding (CGVS, p.4), die evenwel niet geloofwaardig werd bevonden. Volgens uw eigen verklaringen liggen de problemen waar u thans naar verwijst dus ook niet rechtstreeks aan de basis van uw vertrek uit Colombia.*

*Samengevat dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk hebt kunnen maken dat u een gegronde vrees voor vervolging heeft zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève.*

*De door u neergelegde documenten vermogen niet om een ander licht te werpen op deze beoordeling. Om te beginnen zijn er de foto's van pamfletten en een bundel informatie over de situatie van LGBTQ in Colombia. Geen van deze documenten heeft betrekking op uw persoonlijke situatie. Hoewel u dus stelt dat uw relaties in Colombia voldoende openlijk waren dat zij door uw omgeving negatief werden onthaald (CGVS, p.5,9,12), bent u zelf ook nooit bedreigd geweest door middel van een pamflet zoals dat op het Colombiaanse platteland wel vaker zou gebeuren (CGVS, p.13). In de e-mail van uw advocaat wordt omstandig en terecht uiteengezet dat uw huidige vrees een element is dat de kans aanzienlijk groter maakt dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt. Uw huidige verzoek werd dan ook ontvankelijk verklaard en ten gronde onderzocht. Tot slot zijn er nog WhatsAppberichten die u hebt neergelegd. In de mate dat deze volgens u uw seksuele geaardheid aantonen, merkt het CGVS op dat dit element niet in twijfel getrokken wordt.*

*Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.*

*Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in Colombia het afgelopen decennium opmerkelijk verbeterd is. De veiligheidspolitiek die gevoerd werd door president Uribe en voortgezet werd door president Santos heeft zijn vruchten afgeworpen. Colombia werd een veiliger land. De rebellengroeperingen (FARC-EP en ELN) werden naar de rurale gebieden in de periferie van Colombia verdreven en de paramilitairen werden ontwapend. Op 30 november 2016 werd het vredesakkoord dat werd afgesloten met de FARC-EP geratificeerd door het Colombiaanse congres. Dit vredesbestand had een spectaculaire daling van het geweld gericht tegen burgers tot gevolg. Het aantal burgerslachtoffers bereikte eind 2016 het laagste niveau in 42 jaar en tot op heden wordt er nog steeds vooruitgang geboekt wat betreft de implementatie van dit vredesakkoord.*

*Ondanks het vredesakkoord en de sterke daling van het geweld bleef het intern gewapend conflict onder president Duque (2018-2022) in bepaalde regio's voortduren. Zo blijkt uit de beschikbare informatie dat de*

gebieden die voorheen aan het FARC-EP toebehoorden ingepalmd worden door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de opvolgers van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw uitgebreid zijn. Sinds 2020 is er een toename in de versnippering van gewapende groeperingen en georganiseerde misdaadgroepen. Hierdoor komt het vaker tot conflicten tussen deze verschillende groepen die meer territoriale controle over strategische gebieden willen. De pandemie heeft deze situatie nog verder versterkt.

In augustus 2022 kwam de linkse president Gustavo Petro aan de macht. Hij beloofde sterk in te zetten op de uitvoering van het vredesakkoord en nieuwe vredesonderhandelingen op te starten met alle gewapende groeperingen. Op 30 augustus 2022 diende hij zijn Paz Total (Totale Vrede) in bij het Congres. Het doel ervan is om via het onderhandelen van gelijktijdige wapenstilstanden met verschillende gewapende en criminele groeperingen, en vervolgens via het verlenen van gerechtelijke amnestie en andere voordelen, een permanente ontwapening en een verbetering van de veiligheidssituatie in Colombia te bekomen. Dit werd goedgekeurd door het Congres. Eind 2022 startten de onderhandelingen met acht verschillende soorten gewapende groeperingen. Het gaat allereerst om de twee rebellengroeperingen, het ELN en de EMC. Daarnaast vatte de regering gesprekken aan met de andere gewapende groeperingen zoals onder meer de Clan del Golfo. Met het ELN bereikten de Colombiaanse autoriteiten in 2023 de meeste vooruitgang.

Zowel uit de “UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing Colombia” van augustus 2023, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/64cb691c4.html> als uit de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 20 november 2023, beschikbaar op [https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi\\_focus\\_colombia\\_veiligheidssituatie\\_20231120.pdf](https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombia_veiligheidssituatie_20231120.pdf) of <https://www.cgvs.be/nl> als uit de EUAA: Colombia Country Focus van december 2022, beschikbaar op [https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022\\_12\\_EUAA\\_COI\\_Report\\_Colombia\\_Country\\_focus.pdf](https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_12_EUAA_COI_Report_Colombia_Country_focus.pdf) blijkt duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. Uit de beschikbare informatie blijkt dat slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict.

Zo is er sprake van gewapend conflict tussen de verschillende rebellengroeperingen en de opvolgers van de paramilitaire groeperingen onderling en in mindere mate ook met de Colombiaanse autoriteiten. Deze verschillende gewapende conflicten concentreren zich op het **platteland** en in afgelegen rurale gebieden in Norte de Santander, Arauca, Antioquia, Cauca, Nariño, Chocó, Putumayo, Valle del Cauca en Caquetà. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee. De geconsulteerde bronnen spreken van een beperkt aantal burgerslachtoffers ten gevolge van willekeurig geweld in deze regio's.

De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen, bloedbaden (massacres) en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt ook voor een groot aantal intern ontheemden. Er is een toename van zowel territoriale als sociale controle van de niet-statelijke gewapende groeperingen over bepaalde gebieden hetgeen het directe gevolg is van een afwezigheid van de staat in deze delen van het land. Echter, uit de geraadpleegde bronnen blijkt evenzeer dat de toename van controle en het daarmee gepaard gaande geweld, in de vorm van bloedbaden ('massacres'), moorden en aanvallen op sociale leiders en mensenrechtenactivisten, voornamelijk doelgericht is hetgeen geen uitstaans heeft met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Ook **gemeenrechtelijke criminaliteit**, zoals afpersing, komt voor. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Hoewel een aantal stedelijke gebieden of gemeentelijke hoofdsteden van bovenstaande departementen beïnvloed worden door bovengenoemd geweld, blijkt uit de beschikbare informatie niet dat er in de (groot)steden en overige regio's van Colombia sprake is van een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Het geweld aldaar wordt voornamelijk gepleegd in het kader van illegale praktijken en criminele (economische) activiteiten, waaronder interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, ontvoeringen, drugshandel en afpersingen. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv.

wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Het CGVS erkent dat de situatie in Colombia problematisch is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie van de verzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. De Commissarisgeneraal beschikt echter over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Colombia een reëel risico lopen om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

### C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

#### 2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoekende partij de schending aan van de artikelen 48/3 tot 48/7 en 57/1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) en van “het administratief rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van bestuurshandelingen” en “het administratief rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur volgens hetwelk, onder anderen, men recht op een eerlijke administratieve procedure heeft en de administratie serieus en zorgvuldig werkt”.

2.2. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoekster in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan om welke redenen verzoekster al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

2.3. In navolging van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan de Raad verzoekster evenmin als vluchteling erkennen of haar de subsidiaire beschermingsstatus toekennen.

Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelde terecht in hoofde van verzoekster:

**“Er dient te worden besloten dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.**

U verklaart de Colombiaanse nationaliteit te hebben en vervolging te vrezen omwille van uw seksuele geaardheid. Het CGVS trekt uw seksuele geaardheid niet in twijfel, doch benadrukt dat het loutere feit te behoren tot de LGBT-gemeenschap in Colombia op zich niet voldoende is om in uw hoofde een nood aan internationale bescherming aannemelijk te maken. Doorheen uw verklaringen hebt geenszins een persoonlijke en concrete vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk gemaakt.

Uit de **COI Focus Colombia: seksuele minderheden en transgenders** van

16 februari 2023, beschikbaar op [https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi\\_focus\\_colombia\\_seksuele\\_minderheden\\_en\\_transgenders\\_20230216.pdf](https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombia_seksuele_minderheden_en_transgenders_20230216.pdf) blijkt weliswaar dat er in de Colombiaanse maatschappij sprake is van discriminatie en geweldplegingen ten aanzien van seksuele minderheden en transgenders, alsook dat ook de autoriteiten zich hier schuldig aan kunnen maken.

*Echter, uit dezelfde informatie blijkt eveneens dat wat betreft het juridisch kader Colombia bij de meest progressieve landen in Latijns-Amerika hoort. Zo zijn relaties tussen mensen van hetzelfde geslacht niet strafbaar, hebben zij de mogelijkheid te huwen en genieten zij gelijke rechten inzake adoptie. Bovendien wordt nergens in de door Cedoca geraadpleegde bronnen melding gemaakt van eventuele gerechtelijke en/of politieke vervolging van LGBT omwille van hun seksuele geaardheid en/of omwille van hun genderidentiteit.*

*Leden van de LGBT-gemeenschap hebben de mogelijkheid te studeren en een professionele loopbaan uit te bouwen. Zij nemen deel aan het sociale-, ontspannings-, publieke en politieke leven. Meerdere Colombiaanse steden kennen bruisende LGBT-gemeenschappen, alsook zijn doorheen het land verscheidene ngo's actief die op een positieve manier bijdragen aan het publieke debat en wegen op de nationale regelgeving, de maatschappelijke aanvaarding van, en voor het vrijwaren van de rechten van LGBT-gemeenschap in Colombia. In grotere steden kunnen parades als de Gay Pride en demonstraties of andere feesten van de LGBT-gemeenschap zonder problemen plaatsvinden.*

*Wie zich bedreigd voelt door gendergerelateerd geweld kan zich wenden tot de Colombiaanse autoriteiten om bescherming te vragen, hoewel effectieve bescherming door de autoriteiten uiteindelijk niet altijd gegarandeerd is. Verder blijkt dat er in de Colombiaanse wetgeving meerdere wetten en artikels opgenomen zijn die erop gericht zijn om discriminatie op grond van seksuele geaardheid en/of genderidentiteit in heel diverse contexten tegen te gaan. Niettegenstaande uit de meeste geraadpleegde bronnen een paradox naar voren komt dat de beschermingsmechanismen niet altijd voldoende werken om geweld en discriminatie te voorkomen, blijkt echter dat het risico om blootgesteld te worden aan geweld en intimidatie veelal zal afhangen van de specifieke context.*

*Op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, kan bijgevolg niet a priori worden aangenomen dat ieder lid van de LGBT-gemeenschap in Colombia het risico loopt om het slachtoffer te worden van vervolging. Een individuele beoordeling van uw vraag naar internationale bescherming, waarbij u uw vrees voor vervolging in concreto dient aan te tonen, blijft dan ook noodzakelijk.*

*Er dient na uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS echter te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent aannemelijk te maken dat er in uw hoofde een gegronde vrees voor persoonlijke vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat, aangezien de door u beschreven feiten en vrees onvoldoende zwaarwichtig zijn om als vervolging of ernstige schade te worden aangemerkt.*

*Wat betreft hetgeen u in het verleden in Colombia meemaakte, kunnen de feiten als volgt worden opgesomd: als minderjarige hebt u homofobie geweld ervaren van een klasgenoot, uw eigen familie, en mensen in het uitgaansmilieu (CGVS, p.5). Eens u volwassen was en zelf werkte, had u relaties met vrouwen die u weliswaar niet geheim hield maar toch ook niet onder de aandacht wilde brengen vanwege de negatieve reacties uit jullie omgeving: opmerkingen en beledigingen. Uw relaties bezweken meestal onder de druk van deze negatieve reacties en de daarbij horende spanningen (CGVS, p.5,13). U bent eenmaal ontslagen op uw werk omdat uw chef vond dat u er te mannelijk uitzag (CGVS, p.6). In Colombia had u altijd het gevoel dat u moest verstoppen wie u werkelijk bent, een gevoel dat u in België van u kon afwerpen (CGVS, p.6). In Colombia was er geen respect voor u (CGVS, p.12).*

*Het CGVS betwist niet dat u in Colombia in aanraking bent gekomen met verbaal of fysiek geweld, minachtende of beledigende reacties van anderen en zelfs een geval van homofobe discriminatie toen u kennelijk omwille van uw uiterlijk werd ontslagen op uw werk. Geen van deze uitingen van homofobie vormt echter een bedreiging van uw leven of fysieke integriteit en er kan aldus dan ook niet worden gesteld dat deze wijzen op vervolging of ernstige schade, hoe betreuenswaardig en verwerpelijk deze discriminatie op zich ook is. Het feit dat niet alle mensen even open staan t.o.v. homoseksualiteit en er veel machisme is in Colombia loopt op zichzelf niet op tot vervolging (CGVS, p.14). In die mate dat er een zekere vorm van minachtig of zelfs discriminatie heerst dient te worden opgemerkt dat dit onvoldoende zwaarwichtig is om als vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of als ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming, te worden beschouwd. Het loutere feit te kunnen worden nageroepen en beledigd is betreuenswaardig maar loopt op zichzelf niet op tot vervolging. Spot en discriminerende bejegening zijn zonder meer kwalijk te noemen, maar een discriminerende bejegening houdt op zich echter geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Er kan daarbij in deze geconcludeerd worden dat mogelijke gevallen van discriminatie ten aanzien van homoseksuelen binnen de Colombiaanse context in het algemeen niet beschouwd kunnen worden als een vervolging in de zin van de Conventie van Genève en dat geweld tegen de LGBTI-gemeenschap, hoewel aanwezig, zeker geen a priori vaststaand gegeven is voor alle openlijk homoseksuelen. Om te leiden tot een vervolging moeten de beroving van de rechten en de discriminatie van*

*die aard zijn dat de gevreesde problemen zodanig systematisch en overweldigend zijn dat de basisrechten van de mens worden aangetast, wat u niet aantoont.*

*Wat betreft uw vrees in het geval van een toekomstige terugkeer naar Colombia stelt u dat u er niet even vrij zou kunnen zijn, en dat u door de maatschappij opnieuw gedwongen zou worden om te verbergen wie u bent (CGVS, p.7,15). Uit uw verklaringen blijkt echter niet dat u uw seksuele oriëntatie niet openlijk kon beleven, u had relaties, ging naar discotheken en nam deel aan het openbare leven. Dat u zelf liever terughoudend bent hierover kan aangenomen worden maar dit wil niet zeggen dat u niet als homoseksueel zou kunnen wonen in Colombia. U verklaart dat het u wel zorgen baart om terug te keren naar Colombia omdat homoseksuelen vermoord kunnen worden (CGVS, p.7). Het is evenwel zo dat er zich af en toe problemen voordoen, maar uw vrees is een veralgemening en niet geconcretiseerd. U toont niet aan dat u specifiek een risico loopt om vermoord te worden. U stelt zelf dat uw seksuele oriëntatie geen verband houdt met uw reden tot vertrek uit Colombia (CGVS, p.4). Het loutere feit dat dat u zich in algemene zin niet op uw gemak zou voelen, loopt niet op tot vervolging of ernstige schade. U bent een volwassen vrouw met ruime werkervaring, waardoor u logischerwijze in staat bent een eigen leven te leiden. Bovendien heeft u nog steeds contact met uw familieleden en vrienden (CGVS, p.9,10,11). Het valt vanzelfsprekend niet uit te sluiten dat u bij terugkeer naar Colombia te maken zou krijgen met gelijkaardige vormen van homofobie zoals u die in het verleden reeds kende, maar andermaal moet worden opgemerkt dat die geenszins dermate zwaarwichtig van aard zijn dat er sprake is van past persecution.*

*Voor de volledigheid dient nog te worden opgemerkt dat u vasthoudt aan uw verklaringen uit uw eerste verzoek om internationale bescherming en dus aan de toen door u beweerde vluchtaanleiding (CGVS, p.4), die evenwel niet geloofwaardig werd bevonden. Volgens uw eigen verklaringen liggen de problemen waar u thans naar verwijst dus ook niet rechtstreeks aan de basis van uw vertrek uit Colombia.*

*Samengevat dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk hebt kunnen maken dat u een gegronde vrees voor vervolging heeft zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève.*

*De door u neergelegde documenten vermogen niet om een ander licht te werpen op deze beoordeling. Om te beginnen zijn er de foto's van pamfletten en een bundel informatie over de situatie van LGBTQ in Colombia. Geen van deze documenten heeft betrekking op uw persoonlijke situatie. Hoewel u dus stelt dat uw relaties in Colombia voldoende openlijk waren dat zij door uw omgeving negatief werden onthaald (CGVS, p.5,9,12), bent u zelf ook nooit bedreigd geweest door middel van een pamflet zoals dat op het Colombiaanse platteland wel vaker zou gebeuren (CGVS, p.13). In de e-mail van uw advocaat wordt omstandig en terecht uiteengezet dat uw huidige vrees een element is dat de kans aanzienlijk groter maakt dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt. Uw huidige verzoek werd dan ook ontvankelijk verklaard en ten gronde onderzocht. Tot slot zijn er nog WhatsAppberichten die u hebt neergelegd. In de mate dat deze volgens u uw seksuele geaardheid aantonen, merkt het CGVS op dat dit element niet in twijfel getrokken wordt."*

Deze motieven vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en worden door de Raad overgenomen.

De Raad stelt vast dat verzoekster in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging onderneemt om voormelde motieven, die pertinent en draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten dat er geen nood is aan internationale bescherming, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoekster toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe zij echter geheel in gebreke blijft. Zonder in detail in te gaan op de motieven van de bestreden beslissing, dient de Raad na lezing van het verzoekschrift immers vast te stellen dat verzoekster niet aantoont dat de motivering in de bestreden beslissing onredelijk of ontoereikend zou zijn. Verzoekster komt in wezen immers niet verder dan het louter volharden in eerder afgelegde verklaringen en het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekking door de commissaris-generaal, hetgeen echter bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee zij dan ook niet vermag voormelde motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten.

Verzoekende partij verklaart homoseksueel te zijn en bij een terugkeer naar Colombia te vrezen te worden vervolgd omwille van haar geaardheid.

De Raad trekt *in casu* de homoseksuele geaardheid van verzoekende partij niet in twijfel.

Dit neemt echter niet weg dat het loutere feit homoseksueel te zijn in Colombia niet voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling in toepassing van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

Uit de informatie waaraan in de bestreden beslissing wordt gerefereerd, met name de COI Focus "*Colombia. Seksuele minderheden en transgenders*" van 16 februari 2023, alsook uit de informatie opgenomen in verweersters aanvullende nota, de COI Focus "*Colombia. Seksuele minderheden en transgenders*" van 19 juni 2025, blijkt – in tegenstelling tot wat verzoekster in haar verzoekschrift voorhoudt – niet dat homoseksuelen in Colombia het slachtoffer zijn van veralgemeende of systematische vervolging waardoor elke homoseksueel of transgender in Colombia, louter omwille van hun geaardheid en/of genderidentiteit, zou worden getroffen.

Zo bestaat in Colombia een sterk juridisch kader ter bescherming van de rechten van LGBT-personen en ter bestrijding van discriminatie op grond van seksuele geaardheid en/of genderidentiteit in heel diverse contexten. Volgens het USDOS bestaan er geen wetgeving of officiële maatregelen die discrimineren op basis van seksuele voorkeur wat betreft werk, huisvesting, stateloosheid, of toegang tot onderwijs en gezondheidszorg. Desondanks blijkt dat in Colombia nog steeds sprake is van geweld en discriminatie ten aanzien van LGBT-personen, waaraan ook de autoriteiten zich schuldig maken, en dat de bestaande beschermingsmechanismen in de praktijk niet altijd voldoende werken om dit te voorkomen of te bestraffen. Verzoeker toont evenwel niet aan dat het geweld, de discriminatie en intimidatie waarvan LGBT-personen in Colombia het slachtoffer kunnen worden dermate wijdverspreid en systematisch zijn dat sprake zou zijn van groepsvervolging, noch dat de bestaande beschermingsmechanismen dermate gebrekkig en disfunctioneel zouden zijn dat zij in geen enkel geval als doeltreffend kunnen worden beschouwd. Dit kan immers niet blijken uit de landeninformatie die in het verzoekschrift werd opgenomen.

Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat het risico om blootgesteld te worden aan geweld en intimidatie veelal afhangt van de specifieke context. Zo blijken er ook wat betreft het risico om te worden geconfronteerd met geweld en intimidatie grote verschillen te bestaan tussen het behoren tot een seksuele minderheid in Bogotá of andere grote steden en kleinere steden of het platteland. De over het algemeen wat traditionelere Caraïbische regio van Colombia kent ook hogere cijfers van geweld ten aanzien van seksuele minderheden en transgenders dan de rest van het land. Verder blijkt uit de bronnen dat LGBT-personen van Afrikaanse origine het risico lopen om dubbel te worden gediscrimineerd. LGBT-personen die wonen in regio's van Colombia die worden getroffen door het gewapend conflict lopen volgens de ngo *Colombia Diversa* een groter risico op geweld dan LGBT-personen in andere delen van het land, waarbij zij die zich actief inzetten voor de mensenrechten in hun woongebied nog een extra risico lopen. Wat betreft de toename van het aantal geweldplegingen tegen LGBT-personen sinds de uitbraak van de Covid-19 pandemie, dient erop te worden gewezen dat de ngo *Colombia Diversa* in een rapport uit 2022 vermeldde dat ze tussen 28 april 2021 en 4 juni 2021, de periode van de *Paro Nacional* (Nationale Staking), zeven geverifieerde gevallen van politiegeweld tegen personen uit de LGBT-gemeenschap hebben geïdentificeerd. Deze zeven gevallen deden zich voor in de departementen Atlántico, Boyacá, Cauca, Quindío en Valle del Cauca en hielden grotendeels verband met onregelmatige politieprocedures. Ook werd een geval van seksueel geweld geregistreerd in Atlántico. In een rapport van december 2022 documenteerde Amnesty International hoe vrouwen en LGBT-demonstranten, journalisten en mensenrechtenverdedigers het slachtoffer werden van seksueel geweld en andere vormen van gender-gerelateerd geweld door toedoen van de Colombiaanse Nationale Politie en haar Mobile Anti-Riot Squad (*Escuadrón Móvil Antidisturbios*) tijdens de *Paro Nacional* in 2021. Concreet documenteert Amnesty International 28 gevallen van gender-gerelateerd geweld dat plaatsvond in zeven steden tegen vrouwen en LGBT-personen in de context van de protesten. Hierbij ging het om 24 incidenten met vrouwen en meisjes en 4 met mannen, waaronder één homoseksueel.

Niettegenstaande de prevalentie van conservatieve opvattingen over seksualiteit en gender binnen de Colombiaanse samenleving, blijkt uit de informatie in het administratief dossier dat LGBT-personen in toenemende mate participeren aan het politieke leven en zichtbaar zijn in de media en de publieke ruimte, dat meerdere Colombiaanse steden een bruisende LGBT-gemeenschap kennen, dat in Colombia diverse kleinere groeperingen en grotere organisaties actief zijn die ijveren voor de maatschappelijke aanvaarding en het vrijwaren van de rechten van de LGBT-gemeenschap en dat in de grotere steden optochten als de Gay Pride en andere feesten of demonstraties van de LGBT-gemeenschap zonder problemen kunnen plaatsvinden.

Door in haar verzoekschrift enkel informatie te voegen die in dezelfde lijn ligt als de informatie waarop de bestreden beslissing is gebaseerd en waaruit dus niet kan blijken dat deze informatie thans verouderd is, temeer daar deze in dezelfde lijn ligt als de geüpdatete versie van de COI Focus van 19 juni 2025 opgenomen in verweersters aanvullende nota, werpt verzoekster hierop geen ander licht.

Op basis van het geheel van de door de partijen aangebrachte informatie kan niet *a priori* worden aangenomen dat ieder lid van de LGBT-gemeenschap in Colombia met een redelijke mate van waarschijnlijkheid het risico loopt om het slachtoffer te worden van vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Bijgevolg blijft een individuele beoordeling van het beschermingsverzoek noodzakelijk. Verzoekster moet daarbij op basis van haar individuele omstandigheden een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk

maken, waar zij evenwel in gebreke blijft zoals op omstandige en pertinente wijze wordt gemotiveerd in de bestreden beslissing.

Wat betreft de beschermingsmogelijkheden in Colombia tegen gendergerelateerd geweld en discriminatie blijkt uit de beschikbare landeninformatie dat, naast de nationale beschermingsmechanismen die gelden voor alle Colombianen, verschillende maatregelen werden genomen die zich expliciet richten op seksuele minderheden en transgenders, zoals expliciete beschermingsmechanismen voor de LGBTI-gemeenschap die in de nationale politiecode worden beschreven, en de oprichting van een Nationaal Bureau voor Dringende Zaken. De beschikbare landeninformatie legt evenwel ook bloot dat de beschermingsmechanismen veelal onvoldoende werken om geweld en discriminatie te voorkomen en dat het geweld tegen seksuele minderheden en transgenders gepaard gaat met een hoge mate van straffeloosheid, doch het blijkt niet dat de bestaande beschermingsmechanismen dermate gebrekkig en disfunctioneel zouden zijn dat zij in geen enkel geval als doeltreffend kunnen worden beschouwd.

Waar kan worden aangenomen dat de bescherming van de Colombiaanse autoriteiten ten aanzien van personen van de LGBT-gemeenschap niet steeds effectief en/of gegarandeerd is, blijkt uit de beschikbare informatie dat er wel degelijk beschermingsmogelijkheden voor LGBT-personen bestaan in Colombia. Er kan dan ook wel degelijk redelijkerwijze worden verwacht dat verzoekster toch zou hebben getracht om deze beschermingsmogelijkheden te benutten (zie verder).

Uit de COI Focus, "*Colombia. Seksuele minderheden en transgenders*" van 19 juni 2025 blijkt voorts dat de Colombiaanse Grondwet geen specifieke restricties bevat die enkel gelden voor seksuele minderheden en dat er evenmin een wettelijk verbod bestaat op relaties tussen personen van hetzelfde geslacht. Zoals reeds *supra* aangekaart bestaan er volgens USDOS geen wetgeving of officiële maatregelen die discrimineren op basis van seksuele voorkeur wat betreft werk, huisvesting, stateloosheid, of toegang tot onderwijs en gezondheidszorg.

Op basis van het geheel van de door de partijen aangebrachte informatie kan aldus niet *a priori* worden aangenomen dat ieder lid van de LGBT-gemeenschap in Colombia met een redelijke mate van waarschijnlijkheid het risico loopt om het slachtoffer te worden van vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Aldus kan de adjunct-commissaris worden bijgetreden in zijn oordeel dat een individuele beoordeling van verzoeksters vraag naar internationale bescherming, waarbij zij haar vrees voor vervolging *in concreto* dient aan te tonen, noodzakelijk is.

Bijgevolg blijft een individuele beoordeling van het beschermingsverzoek noodzakelijk. Verzoekende partij moet daarbij op basis van haar individuele omstandigheden een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk maken.

Verzoekende partij kan worden bijgetreden waar zij in het verzoekschrift opmerkt dat van haar niet kan worden verwacht dat zij haar homoseksuele geaardheid moet verbergen om het risico op vervolging te vermijden (HvJ 7 november 2013, C-199/12 tot en met C-201/12, pt. 76).

Evenwel blijkt uit de lezing van de notities van het persoonlijke onderhoud niet zonder meer dat verzoekende partij haar geaardheid in Colombia verborgen dient te houden. Verder blijkt dat zij van een grote mate van zelfredzaamheid getuigt en zij in staat is om haar leven in Colombia op een positieve manier uit te bouwen. Er is dan ook geen enkele aanwijzing dat verzoekster bij terugkeer naar Colombia zou kunnen terechtkomen in preciaire omstandigheden die internationale bescherming zouden rechtvaardigen. Tevens blijkt dat verzoekende partij geen enkel voldoende zwaarwegend persoonlijk feit aantoont waaruit zou blijken dat zij met redelijke waarschijnlijkheid dient te vrezen voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag. Noch toont zij aan dat zij in Colombia een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Zo staat in de bestreden beslissing op goede gronden te lezen als volgt:

*"Wat betreft hetgeen u in het verleden in Colombia meemaakte, kunnen de feiten als volgt worden opgesomd: als minderjarige hebt u homofoob geweld ervaren van een klasgenoot, uw eigen familie, en mensen in het uitgaansmilieu (CGVS, p.5). Eens u volwassen was en zelf werkte, had u relaties met vrouwen die u weliswaar niet geheim hield maar toch ook niet onder de aandacht wilde brengen vanwege de negatieve reacties uit jullie omgeving: opmerkingen en beledigingen. Uw relaties bezweken meestal onder de druk van deze negatieve reacties en de daarbij horende spanningen (CGVS, p.5,13). U bent eenmaal ontslagen op uw werk omdat uw chef vond dat u er te mannelijk uitzag (CGVS, p.6). In Colombia had u altijd het gevoel dat u moest verstoppen wie u werkelijk bent, een gevoel dat u in België van u kon afwerpen (CGVS, p.6). In Colombia was er geen respect voor u (CGVS, p.12).*

*Het CGVS betwist niet dat u in Colombia in aanraking bent gekomen met verbaal of fysiek geweld, minachtende of beledigende reacties van anderen en zelfs een geval van homofobe discriminatie toen u kennelijk omwille van uw uiterlijk werd ontslagen op uw werk. Geen van deze uitingen van homofobie vormt echter een bedreiging van uw leven of fysieke integriteit en er kan aldus dan ook niet worden gesteld dat deze wijzen op vervolging of ernstige schade, hoe betreuenswaardig en verwerpelijk deze discriminatie op zich ook is. Het feit dat niet alle mensen even open staan t.o.v. homoseksualiteit en er veel machisme is in Colombia loopt op zichzelf niet op tot vervolging (CGVS, p.14). In die mate dat er een zekere vorm van minachtig of zelfs discriminatie heerst dient te worden opgemerkt dat dit onvoldoende zwaarwichtig is om als vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of als ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming, te worden beschouwd. Het loutere feit te kunnen worden nageroepen en beledigd is betreuenswaardig maar loopt op zichzelf niet op tot vervolging. Spot en discriminerende bejegening zijn zonder meer kwalijk te noemen, maar een discriminerende bejegening houdt op zich echter geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Er kan daarbij in deze geconcludeerd worden dat mogelijke gevallen van discriminatie ten aanzien van homoseksuelen binnen de Colombiaanse context in het algemeen niet beschouwd kunnen worden als een vervolging in de zin van de Conventie van Genève en dat geweld tegen de LGBTI-gemeenschap, hoewel aanwezig, zeker geen a priori vaststaand gegeven is voor alle openlijk homoseksuelen. Om te leiden tot een vervolging moeten de beroving van de rechten en de discriminatie van die aard zijn dat de gevreesde problemen zodanig systematisch en overweldigend zijn dat de basisrechten van de mens worden aangetast, wat u niet aantoont.*

*Wat betreft uw vrees in het geval van een toekomstige terugkeer naar Colombia stelt u dat u er niet even vrij zou kunnen zijn, en dat u door de maatschappij opnieuw gedwongen zou worden om te verbergen wie u bent (CGVS, p.7,15). Uit uw verklaringen blijkt echter niet dat u uw seksuele oriëntatie niet openlijk kon beleven, u had relaties, ging naar discotheken en nam deel aan het openbare leven. Dat u zelf liever terughoudend bent hierover kan aangenomen worden maar dit wil niet zeggen dat u niet als homoseksueel zou kunnen wonen in Colombia. U verklaart dat het u wel zorgen baart om terug te keren naar Colombia omdat homoseksuelen vermoord kunnen worden (CGVS, p.7). Het is evenwel zo dat er zich af en toe problemen voordoen, maar uw vrees is een veralgemening en niet geconcretiseerd. U toont niet aan dat u specifiek een risico loopt om vermoord te worden. U stelt zelf dat uw seksuele oriëntatie geen verband houdt met uw reden tot vertrek uit Colombia (CGVS, p.4). Het loutere feit dat u zich in algemene zin niet op uw gemak zou voelen, loopt niet op tot vervolging of ernstige schade. U bent een volwassen vrouw met ruime werkervaring, waardoor u logischerwijze in staat bent een eigen leven te leiden. Bovendien heeft u nog steeds contact met uw familieleden en vrienden (CGVS, p.9,10,11). Het valt vanzelfsprekend niet uit te sluiten dat u bij terugkeer naar Colombia te maken zou krijgen met gelijkaardige vormen van homofobie zoals u die in het verleden reeds kende, maar andermaal moet worden opgemerkt dat die geenszins dermate zwaarwichtig van aard zijn dat er sprake is van past persecution.*

*Voor de volledigheid dient nog te worden opgemerkt dat u vasthoudt aan uw verklaringen uit uw eerste verzoek om internationale bescherming en dus aan de toen door u beweerde vluchtaanleiding (CGVS, p.4), die evenwel niet geloofwaardig werd bevonden. Volgens uw eigen verklaringen liggen de problemen waar u thans naar verwijst dus ook niet rechtstreeks aan de basis van uw vertrek uit Colombia."*

Verzoekende partij herhaalt de feiten waarvan zij het slachtoffer was en voert in haar verzoekschrift aan dat de door haar beleefde feiten die samen genomen al vrij ernstig zijn, plaatsvonden in een context waar zij zich voortdurend schuilhield en haar seksuele geaardheid niet vrij kon beleven.

Verzoekster komt niet verder dan het op algemene wijze verwijzen naar de situatie van LGBT-personen in Colombia zonder afdoende zwaarwichtige, persoonlijke elementen aan te brengen waaruit zou kunnen blijken dat zij omwille van haar homoseksuele geaardheid nood zou hebben aan internationale bescherming. Waar zij in haar verzoekschrift herhaalt dat zij homofob geweld ervaren heeft van een klasgenoot, van haar eigen familie, en van mensen in het uitgaansmilieu en hieraan toevoegt dat zij opmerkingen, beledigingen, negatieve reacties kreeg die ertoe leidden dat zij haar relaties diende te beëindigen en dat zij ontslagen werd op haar werk omwille van haar "mannelijk" uiterlijk alsook dat er een gebrek aan respect heerst en het constant moeten verbergen wie ze echt is opwerpt, laat zij na concreet aan te tonen dat deze – weliswaar betreuenswaardige – gebeurtenissen, afzonderlijk dan wel in hun geheel beschouwd, dermate zwaarwichtig zijn dat er in haar hoofde sprake zou zijn van een vluchtelingenrechtelijke vrees voor vervolging en nood aan internationale bescherming.

De Raad merkt op dat uit haar verklaringen overigens niet blijkt dat zij haar seksuele oriëntatie niet openlijk kon beleven, zij had immers relaties, ging naar discotheken en nam deel aan het openbare leven. Het gegeven dat zij zelf liever terughoudend was hierover en voorzorgsmaatregelen nam zoals LGBT-friendly discotheken en omgevingen, kan de Raad ook aannemen, maar dit wil niet zeggen dat zij niet als homoseksueel zou kunnen wonen in Colombia en als homoseksueel openlijk deelnemen aan het

maatschappelijk leven. Verzoekster is overigens een volwassen vrouw met ruime werkervaring, waardoor zij logischerwijze in staat is een eigen leven te leiden. Bovendien verklaart zij nog steeds contact te hebben met haar familieleden en vrienden. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat zij haar geaardheid bij een terugkeer naar Colombia niet in zekere mate openlijk kan beleven.

Het valt vanzelfsprekend niet uit te sluiten dat zij bij terugkeer naar Colombia te maken zou krijgen met gelijkaardige vormen van homofobie zoals zij die in het verleden reeds kende, maar er moet worden opgemerkt dat die geenszins dermate zwaarwichtig van aard zijn dat er sprake is van vervolging in het verleden. Dit wordt door verzoekster niet aangetoond.

Wat betreft de eventuele discriminatie ten aanzien van homoseksuelen in Colombia, wijst de Raad er ook op dat het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard moeten zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die kan worden gelijkgeschakeld met vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven ondraaglijk wordt. Dit is *in casu* niet het geval. Zoals hierboven reeds uiteengezet, blijkt dat verzoekende partij in Colombia op diverse ogenblikken werk konden uitoefenen, er een familiaal netwerk heeft en eveneens sociale contacten onderhield. *In casu* is er geen sprake van een systematische discriminatie.

De loutere verwijzing in het verzoekschrift naar algemene informatie over de situatie van LGBT-personen in Colombia waarbij blijkt dat bendes, de autoriteiten en de bevolking geweld plegen tegenover LGBT-personen volstaat niet daar uit de beschikbare informatie niet kan blijken dat iedere LGBT-persoon in Colombia louter door zijn aanwezigheid aldaar het risico loopt te worden geviséerd of vervolgd (*supra*). Verzoekende partij moet haar vrees voor vervolging alsook een reëel risico op ernstige schade aldus *in concreto* aannemelijk maken en een loutere verwijzing naar algemene informatie kan daartoe niet volstaan. Verzoekende partij haalt evenwel geen enkel concreet, actueel, of voldoende zwaarwegend persoonlijk incident aan waaruit zou blijken dat zij met redelijke waarschijnlijkheid dient te vrezen voor vervolging omwille van haar geaardheid bij terugkeer naar Colombia. Verzoekende partij toont dan ook niet *in concreto* aan dat zij bij een terugkeer naar Colombia een vrees voor vervolging heeft omwille van haar seksuele geaardheid, noch dat de situatie in Colombia voor haar als homoseksuele vrouw ondraaglijk zou zijn.

Verzoekster wijst erop dat de Colombiaanse autoriteiten geen bescherming kunnen bieden en wijst desbetreffend naar algemene landeninformatie, doch gaat eraan voorbij dat uit haar verklaringen niet blijkt dat zij op enig ogenblik de bescherming van de autoriteiten heeft gevraagd. Indien verzoekster daadwerkelijk ernstige problemen kende in Colombia omwille van haar geaardheid, kan worden verondersteld dat zij minstens zou proberen van nationale bescherming gebruik te maken van zodra zij geconfronteerd werd met de door haar geschetste gebeurtenissen.

Waar blijkens de landeninformatie kan worden aangenomen dat de bescherming van de Colombiaanse autoriteiten ten aanzien van personen van de LGBT-gemeenschap niet steeds effectief en/of gegarandeerd is, blijkt uit de beschikbare informatie dat er wel degelijk beschermingsmogelijkheden voor LGBT-personen bestaan in Colombia. Verzoekster toont overigens het tegendeel niet aan. Er kan dan ook wel degelijk redelijkerwijze worden verwacht dat verzoekende partij toch zouden getracht hebben om deze beschermingsmogelijkheden te benutten.

Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat het vluchtrelaas van verzoekende partij niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet. Bijgevolg kan haar niet het voordeel van de twijfel worden toegekend, zoals zij nochtans impliceert in het verzoekschrift.

Voorgaande vaststellingen volstaan voor de Raad om vast te stellen dat voor verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoekende partij geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat zij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat zij specifiek wordt geviséerd.

De Raad wijst erop dat overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet de status van subsidiaire bescherming wordt toegekend aan een verzoeker, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een "ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict".

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Diakité, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 43)

Met betrekking tot de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet stelt verweerster in haar aanvullende nota het volgende:

*“Overeenkomstig **artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet** kan aan een verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.*

*In Colombia vond de afgelopen vijf decennia een gewapend conflict plaats tussen de Colombiaanse autoriteiten en verschillende rebellengroeperingen, met als belangrijkste de FARC en het ELN. Evenzeer verschenen paramilitaire groepen op het toneel. Vanaf de jaren ‘2000 konden de rebellen geleidelijk aan worden verdreven naar de periferie van het land en vond een ontwapening van de paramilitairen plaats. Er werd bovendien op 30 november 2016 een historisch vredesakkoord ondertekend tussen de FARC en de Colombiaanse regering. Het merendeel van de FARC-strijders legde de wapens neer en kon zich geleidelijk aan re-integreren in de maatschappij.*

*Hoewel in de nasleep van het vredesakkoord een spectaculaire daling van het aantal burgerslachtoffers werd opgetekend, waren er op andere vlakken tekortkomingen. Zo ontstond er na de demobilisatie van de FARC een machtsvacuüm waardoor andere groeperingen voormalige FARC-gebieden konden inpalmen. Het gaat in deze om het ELN, dissidenten van de FARC, neo-paramilitairen en ook georganiseerde misdaadbendes. Deze groeperingen raakten mettertijd meer en meer versnipperd en zijn ook onderling beginnen strijden om meer territoriale controle, een dynamiek die overigens nog versterkt werd door de coronapandemie. Hun handelswijze lijkt steeds meer gedreven door puur economisch gewin uit illegale activiteiten, eerder dan de ideologische drijfveren van weleer. Dit alles zorgde voor een stijging van de geweldscijfers vanaf 2020.*

*Sinds het aantreden van president Petro heeft de Colombiaanse regering voorgenomen om onderhandelingen te starten met acht verschillende soorten gewapende groepen. Deze werden eind 2022 aangevat en hebben als doel gelijktijdige wapenstilstanden te bekomen en, op langere termijn, voor een permanente ontwapening en verbetering van de veiligheidssituatie te zorgen. Het plan, dat bekend staat als Paz Total (Totale Vrede), kende tot nu toe een erg grillig verloop. Er werd onder meer een staakt-het-vuren met het ELN bekomen tussen augustus 2023 en augustus 2024, maar dit werd niet verlengd en een tweede poging hiertoe mislukte. Met de EMC en de SM (twee belangrijke dissidenten van het FARC-EP) werd tevens een staakt-het-vuren bereikt dat nadien is afgesprongen. Doorheen 2024 kenden al deze groeperingen bovendien afsplitsingen binnen hun eigen rangen, die op hun beurt wel verder onderhandelden met de regering. Voor het overige werden onder Paz Total ook onderhandelingen gevoerd met stedelijke bendes, die een wisselend succes kenden. Met de Clan del Golfo, de grootste neo-paramilitaire groep in Colombia, voerde de regering vooralsnog geen vredesgesprekken al werd een eerste aanzet hiertoe wel gegeven.*

*Zowel uit de **EUAA Colombia Country Focus** van december 2022 (beschikbaar op [https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022\\_12\\_EUAA\\_COI\\_Report\\_Colombia\\_Country\\_focus.pdf](https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_12_EUAA_COI_Report_Colombia_Country_focus.pdf)), de **UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing Colombia** van augustus 2023 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/64cb691c4.html>) als de **COI Focus Colombia: veiligheidssituatie** van 10 april 2025 (beschikbaar op [https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi\\_focus\\_colombia\\_veiligheidssituatie\\_20250410.pdf](https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombia_veiligheidssituatie_20250410.pdf) of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. De landeninformatie wijst eveneens uit dat het Paz Total-plan een wisselende impact heeft gehad.*

*Allereerst is het aantal confrontaties tussen de regeringstroepen en de gewapende groepen aanzienlijk gedaald. Sinds het afspringen van enkele staakt-het-vurens eind 2024 zijn dergelijke confrontaties echter weer gestegen. Wat betreft het aantal vijandelijkheden tussen gewapende groepen onderling, wordt over het algemeen een stijging vastgesteld. Aan de grondslag hiervan liggen de vele interne splitsingen alsook de concurrentiële belangen in illegale economieën. Deze verschillende gewapende conflicten concentreren zich op het **platteland** en in afgelegen rurale gebieden. Het gaat om een aantal specifieke departementen, met name Antioquia, Arauca, zuidelijk Bolívar, Caquetá, Cauca, Chocó, zuidelijk Córdoba, Guaviare, Magdalena Medio, Meta, Nariño, Norte de Santander, Putumayo, Tolima en de Pacifische regio Valle del Cauca. Een recent voorbeeld van het geweld in deze zin, zijn de aanvallen van het ELN binnen de regio Catatumbo (Norte de Santander) in januari 2025. Het bestaan van gewapend conflict in bovenstaande departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig*

geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee. De geconsulteerde bronnen spreken van een beperkt aantal burgerslachtoffers ten gevolge van willekeurig geweld.

Uit de voornoemde landeninformatie blijkt tevens dat het merendeel van de gewapende groepen hun grondgebied heeft kunnen uitbreiden. Het gaat opnieuw voornamelijk om plattelandszones in de hierboven vernoemde departementen en regio's. Daar waar een van de gewapende groepen een exclusieve invloed uitoefent, nemen zij bepaalde functies van de staat over en oefenen zij verregaande sociale controle uit. De plaatselijke bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Er vinden ook gewelddadige incidenten plaats zoals doelgerichte moorden, bedreigingen, ontvoeringen en verdwijningen, het gebruik van landmijnen en bloedbaden (massacres). Specifieke profielen die hierbij geïdoleerd worden zijn sociale leiders, mensenrechtenactivisten en gedemobiliseerde FARC-strijders. Uit de geraadpleegde bronnen blijkt evenwel dat de deze toename van controle en het daarmee gepaard gaande geweld voornamelijk **doelgericht** is. Aldus heeft dit geen uitstaans met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Hoewel een aantal stedelijke gebieden of gemeentelijke hoofdsteden van bovenstaande departementen beïnvloed worden door bovengenoemd geweld, blijkt uit de beschikbare informatie niet dat er in de (groot)steden en overige regio's van Colombia sprake is van een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, §2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Het geweld aldaar wordt voornamelijk gepleegd in het kader van illegale praktijken en criminele (economische) activiteiten, waaronder interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, ontvoeringen, drugshandel en afpersingen. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat ook de slachtoffers van dit type geweld geïdoleerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Het CGVS erkent dat de situatie in Colombia problematisch is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie van de verzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. De Commissaris-generaal beschikt echter over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Colombia een reëel risico lopen om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partij bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken."

Verzoekster, die blijkens haar verzoekschrift zich vooral steunt op oudere informatie dan voormelde, brengt zelf dan ook geen informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie waarop voormelde analyse is gestoeld niet langer correct, dan wel actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal de verkeerde conclusies hieruit zou hebben getrokken. Aldus wordt deze analyse door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

De informatie waarover de Raad beschikt, bevestigt dat het departement Caquetá, waarvan verzoekster oorspronkelijk afkomstig is, na het demobilisatieproces zwaar getroffen wordt door het geweld. Het is een regio waar dissidente groepen van de FARC-EP de criminele economieën controleren. Het conflict in Caquetá speelt zich af tussen het Carolina Ramírez Front van de FARC-dissidenten (verbonden aan de EMC) en de Comandos de la Frontera (verbonden aan de SM). De situatie in Caquetá wordt sterk beïnvloed door grondconflicten, illegale ontbossing en een grote aanwezigheid van het leger. De voornaamste slachtoffers van het geweld zijn vooral de inheemse, Afro-Colombiaanse en agrarische bevolking. Er dient echter te worden opgemerkt dat de aanwezigheid van gewapende groeperingen en drugstrafiek er minder is dan in andere departementen, zoals onder meer Antioquia, Choco, Cauca en Cordoba. Er is evenmin sprake van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten in het departement Caquetá. De loutere aanwezigheid van een burger in Caquetá is bijgevolg niet van aard om te leiden tot een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat de stad Bogotá, waar verzoekster blijkens haar verklaringen een aantal maanden voor haar vertrek heeft verbleven, behoort tot die geografische gebieden waar er sprake zou zijn van een gewapend conflict. Bij gebrek aan een gewapend conflict en willekeurig geweld in de stad Bogotá is artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

Gelet op het voormelde, toont verzoekster niet aan dat er in haar geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar Colombia een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c) van de Vreemdelingenwet.

Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekster heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de

Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoekster niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

#### **OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

##### **Artikel 1**

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

##### **Artikel 2**

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen oktober tweeduizend vijftientig door:

C. DIGNEF, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

R. VAN DAMME, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF